

Meidän peche

Kun kävimme Arvin kanssa ensimmäistä kertaa katsomassa tätä kortteeria, se tuntui heti kodilta. Kaikki oli kuin meitä varten tehty, oli erillinen makuukammarikin, johon koko perhe mahtui nukkumaan.

Hienointa koko huushollissa on kuitenkin avara olohuone, melkein kuin herrasväellä. Ei sen puoleen, että minä herrasväkeä pitäisin sen parempina kuin muitakaan. Minulle on sama, mikä ihminen on, kunhan se hoitaa asiansa ja on kunnollinen.

Olohuoneeseen hommasimme vuodesohvan yövieraita varten. Isompi joukko voi nukkua siskonpedissä lattialla. Melkein kaikki muut mööpelit ovat sukulaisten peruja. Ompelukoneen ja mallinuken Arvi osti pakkahuutokaupasta. Minulla on nyt ikkoma ompelusoppi ikkunan ääressä. Työn lomassa voin vilkaista pihapiiriä ja lintulaudalle pyrähteleviä talittaisia. Rauhallisinta on kuitenkin ommella kun tytöt ovat jo nukkumassa. Ritva on neljän vanha, tottelevainen lapsi, mutta puolitoistavuotias Pirkko on melkoinen villikkö. Sitä on pidettävä koko ajan silmällä.

Olen hyvä ompelija, vaikka eihän sitä saisi itseään kehua. Teen melkein kaikki vaatteet omalle välle. Vieraille ompelen mieluiten, koska siitä saa tarpeellista lisätienestä. Ruustinna toi minulle vieraskielisiä lehtiä, kun kuuli että otan vastaan ompelutöitä. Niissä lehdissä on kaavat ja kaikki. En minä siitä kielestä mitään ymmärrä, mutta kaavoja olen oppinut muuntelemaan tarpeen mukaan. Ruustinnaa saan kiittää siitä, että minulla riittää ompelemista. Kaikki hienot rouvat halusivat tulla asiakkaitseksi kun saivat tietää, että ompelen ruustinnallekin.

Välirauhan aikana riustelimme vähän Arvin kanssa. Se oli semmoista viatonta kädestä pitämistä ja halailua. En minä ilman papin aamenta mihinkään muuhun olisi ruvennutkaan. Kun sota sitten uudelleen syttyi, kävimme kirjeenvaihtoa. Niitä kirjeitä kirjoittaessani aloin ikävöidä Arvia ja siitä ikävästä se rakkaus vasta oikein kunnolla roithahti. Lupasin odottaa Arvia ja olla uskollinen.

Arvi haavoittui sodan loppuvaiheessa, sai sirpaleen polveensa. Pysyvä vamma siitä jäi. Sairaalasta päästyään Arvi sanoi, ettei minun raajarikkoon kannattanut sitoutua. Ilmoitin jääväni sitten vanhaksiptiaksi, koska muitakaan en miehekseni huolisi. Kiukuspäissäni tulin kosineeksikin Arvia, vaikka ei semmoinen käytös tietenkään naisihmiselle sovi. Arvi kävi vielä samana päivänä pyytämässä isäukolta kättäni kun huomasi, että olen tosissani. Isä sanoi, että kai sinä tuon Meerin kanssa pärjää, koska selvisit sodastakin hengissä. Äiti itkeä tihuuhti pelkäästä harmista, kun tuleva vävypoika oli invalidi. Luuli vielä minun olevan pienin päin, kun sellaisella kireellä naimisiin piti päästä.

Ennen sotia Arvi oli ollut rakennuksilla aputöissä ja suutari Saarisella oppipoikana. Polvivamman vuoksi Arvista ei ollut enää raskaan työn tekijäksi. Kun Saarisen näkö alkoi heikentyä, verstas pantiin myyntiin. Arvi puhui isänsä lainan takaaajaksi ja kaupat tehtiin saman tien. Olihan se rohkea päätös meitä tyhjätaskulta, mutta hyvin tässä on pärjätty kun ollaan nuikia molemmat.

Joka ilta ristin käteni ja kiitän Jumalaa siitä kaikkesta, mitä olen elämältä saanut - hyvästä miehestä, terveistä lapsista, jokapäiväisestä leivästä ja tästä kalliisti lunastetusta, rakkaasta isänmaasta.

Kirjoittanut kirjailija Sirpa Puskala

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

 taideliikuttaja
2017